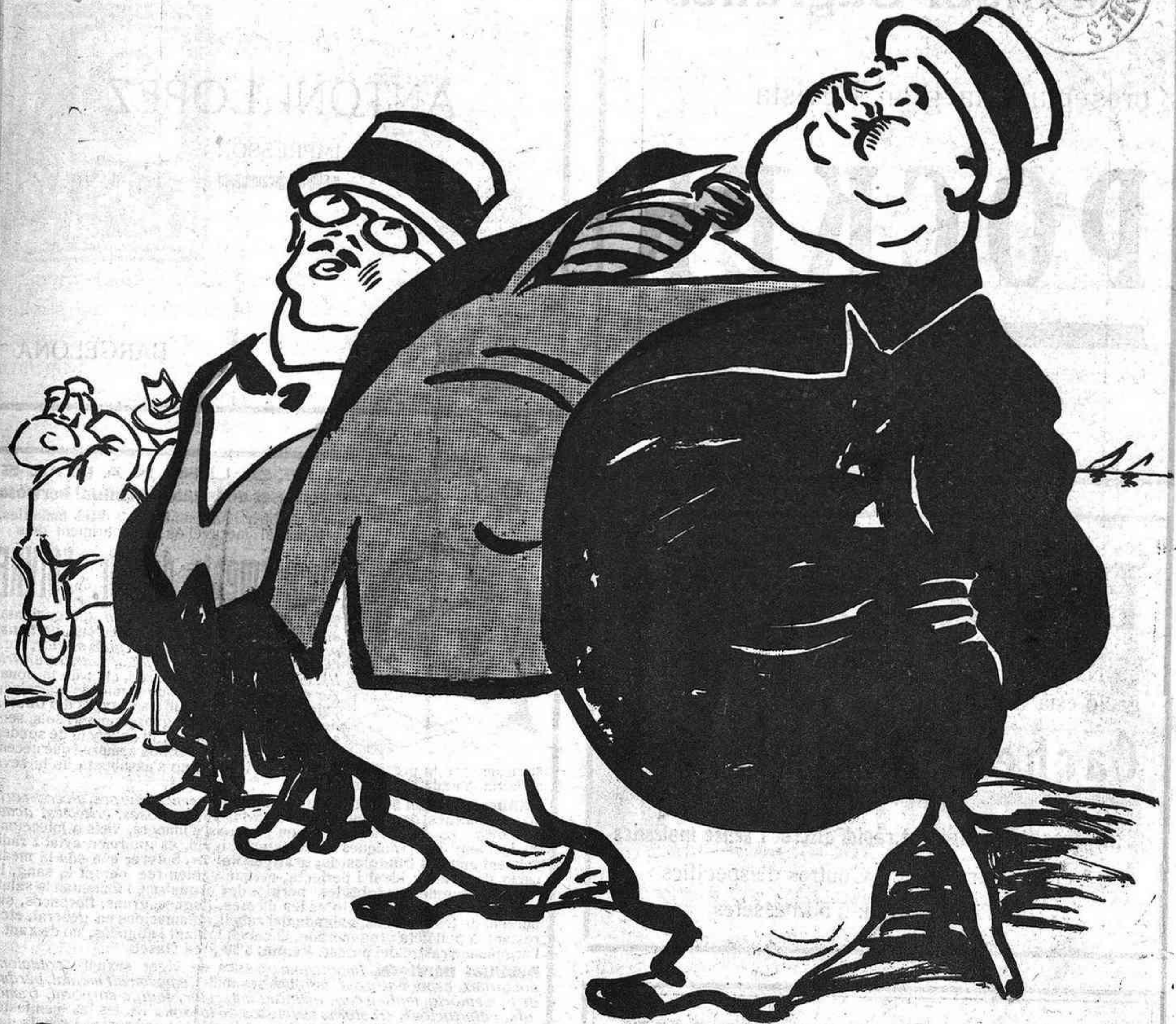

Barcelona, 10 d'agost de 1928

L'Esquella de la Torratxa

ANY LI - Núm 2564 - 15 cts. - Atrassats 30

INSTINT D'ACAPARADOR

—Què mires?

—Ai, si pogués guardar uns quants nuvolets de l'hivern per aquest temps!

TEATRE COMIC

Avui, dia 10

Manuel Sugrañes

presentarà la gran Revista

POCKER

BICICLETES ESPORTS
ACCESORIS

SANROMÀ

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

Blenorràgics:

No ho dubteu. El guariment de la vostra purgació està amb els

Cachets Neisserinos

Exit garantit. Tractament ràpid, discret i sense molèsties

Venda: Farmàcies i Centres d'específics

Preu de la capsula: 5'50 pessetes

Restaurant BARCELONA

121, Rue Montmartre, 121

L'únic Restaurant català a París

S'hi pot menjar arròs, bacallà a la llauna, conill o pollastre amb samfaina i el clàssic pernil amb mongetes, total... PER QUATRE PESSETES.

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties, gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluijos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regnant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, florons, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sòkatar**, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

EN MANEGUES DE CAMISA

ADA any, tal setmana com aquesta, o potser més endavant o més enrera, segons la calor apreta i ens rebenta, vinc a fer un article demanant que el jovent de Barcelona es decideixi a anar en mànegues de camisa pels carrers de la ciutat. Generalment, certes persones morigerades, surten parlant, des d'altres diaris, de la grolleria que representa parlar a les senyoretes, anant en mànegues de camisa... Parlar d'educació en un conflicte en el qual no hi té res a veure el tracte social, ni la comoditat burgesa i grollera, sinó la necessitat evident de lluitar contra els efectes desastrosos del clima, ho trobo d'una ximpleria i una poca-solta pastada i distingida...

Els que així parlen són gent endarrerida que, segurament, no han viatjat. En mànegues de camisa van a Cuba, a Nova York, a Río de Janeiro, a Buenos Aires, a Berlín, molta gent que, per l'habitud de portar americana i pantalons a les hores de prendre el sol, pot desfer-se'n...

Si visquéssim en un país calorós com Egipte, Turquia, l'Àfrica del Sud, les Índies, no aniríem ridículament vestits com anem aquests dies els barcelonins. Aquelles lleugeres robes d'*etamine*, de seda crua, de sedalina, es retallen com un païama sobre el cos humà, i aquest resisteix més còmodament les inclemències d'aquesta calor salvatge i inopinada...

Però es veu que aquests pobres homes que malparlen de l'anar en mànegues de camisa, no es donen compte de l'evolució produïda per la guerra. L'anar en mànegues de camisa pel carrer, és un fet esportiu. L'esport té una alta significació de cultura i de civilització, d'higiene i de moral. En l'hora en què tots els Pares Vallets, Miquelets d'Esplugues, etc., imposaven la seva moral, allà en el temps de l'Edat Mitjana, la gent trobava que era immoral rentar-se. L'Edat Mitjana està plena de gent bruta la qual no tenia noció de la netedat. Consideraven pecadors els àrabs instal·lats en terres d'Espanya, perquè tenien piscines i banys públics, la qual cosa encara costa d'imposar en les ciutats levítiques de tota la península... Això de banyar-se era un pecat, i calia enfarregar-se de roba per evitar que els esguards endevinessin la figura del cos humà... Fi-

xeu-vos, tot mirant qualsevol llibre de modes i de figurins, com a mesura que el temps passa la gent va tenint un sentit senzill i lleuger de la roba, tota revolució política o social, va acompanyada de perdre l'ús d'una peça de roba més... I així, darrera la revolució francesa, com darrera la revolució russa, en un sentit universal, anem veient com la gent va tornant a la clàssica roba neta i senzilla dels romans i grecs, o a la que encara mantenen en mig de la seva civilització apagada, els àrabs.

L'anar en mànegues de camisa, és tan sols cosa que s'ho proposin els socis d'un club esportiu, el "Club de Natació", el "F. C. Barcelona", el "C. D. Europa"... Quan hi hagi un mot d'orde que decideixi a 200 ó 300 persones que, de cop i volta, s'endinsin a la ciutat en mànegues de camisa, tots els altres seguiran... Barcelona, cada any, per fenòmens atmosfèrics, en els quals no hi entenc res, va essent un país més calorós i a l'hivern més fred... Lluintem, doncs, contra aquestes dues degeneracions del clima barceloní... Mànegues de camisa a l'estiu i calefacció central a l'hivern... La qüestió és no anar per aquests mons de Déu suant, desfets, sota el pes d'una americana folrada que et pesa com un càstig o com una coacció...

El dia que Barcelona sigui amb això una extensió de Canet de Mar, Sitges, Arenys de Mar, Caldetes, etc., Barcelona haurà guanyat en civilitat i en higiene... Perquè, posats a anar en mànegues de camisa, molts seran els que se la canviaran de tant en tant, o no faran tantes tombarelles ideològiques per mor de què no se'ls desco-breixi tan aviat un canvi de camisa...

FRANCESC MADRID

ENCARA DELS POETES I DELS PAIAMES

Un amic ens fa present que no és solament Melcior Font qui porta el païama i la botella d'aigua de colònia a la cartera. Ens assegura que també li porten un dels camps de la nostra cultura i un dels nostres crítics literaris més saurís, però més devots. Direm els noms perquè sabem que ésser discret és una cosa que no agraeix ningú. Es tracta de Joan Estelric i d'Octavi Saltor.

Us admireu?... Cal, ho compremem, una explicació. Serem lleials. Hom porta solament els respectius païames a les carteres, només quan van de viatge. Es qüestió de comoditat, que fa invertir els termes. Si el païama el porten a la cartera, en canvi porten la maleta plena de llibres i de papers...

DE LA CALOR

Anem a parlar de la calor. Hem escollit aquest tema perquè respectuosos i bons nois com som, pensem que no farem enfadar ningú.

Demés és un tema d'actualitat i l'escriptor de periòdics és esclau de l'actualitat.

Però, naturalment, així que ens posem a la feina comencen les dificultats:

Què en direm de la calor?

Que en fa.

Que en tenim molta.

Que en tenim tanta, que no la podem aguantar.

Que si això dura no sabem què serà de nosaltres.

Que ens n'haurem d'anar al Pol, ara que n'ha fugit Nòrbile i no hi ha por de que siguem convertits en beeftacks.

Però això no és prou. Això no complauria el llegidor, que confia massa en el nostre enginy. Però el llegidor no sap que, a voltes, l'enginy, desesperat o avorrit, ens fa fallida i ens diu:

—No et molestis. Deixa'm estar tranquil. Concedeix-me unes vacances. No em cansis inútilment.

Per altra part, dir que fa molta calor, dir que en fa massa, no ens serviria de res: tothom ho sap, tothom n'està avorrit d'aquesta calor. Tothom enyora l'hivern.

Fins nosaltres, que ara ni tenim esma d'escriure.

I pleguem.

VIRAJ

APUNTS EN ZIG-ZAG

CARLES SOLDEVILA

Quan escriu, fa fistó. Té una desperta feminitat. Ironitza amb agulla.

Una imatge: un cigne. Es cabussa amb elegància quan pesca un bri d'herba... Quan rellesca amb una bellugadissa pompa, caça un mosquit. El cigne sap lliscar com ningú... Es decoratiu... i no té pena ni glòria.

La nostra literatura ha ancorat, fa temps, en el to gris. Per als adeptes del to, l'*Home*... amb passions i entusiasme, és home selvàtic. Es clar!, als enamorats de la randa qualsevulla cosa els sembla estrebada.

Carles Soldevila és l'ideal dels del to gris. Igual sempre—fistona que fistonaràs—, ni dona sorpreses, ni us fa esgaripar. Quan més encerta, us arrenca una mitja rialla. El senyor Canons, sospira i diu: "Que aristocràtic!" El senyor Duran, amb els ulls al cel us dirà: "Que subtil!" Serà cert... encara que hi hagi qui no ho trobi... El senyor Canons és el senyor Canons! Respecte al senyor Duran, hem descobert que té una joieria, especialitzada en medalles i cadenetes d'argent.

Carles Soldevila, en l'actualitat literària de Catalunya, no diu res més que discreció, superfície i mitja veu... Una estela de cigne en el nostre estany.

En altres temps—Guimerà, per exemple—, s'enfonsava la rella; feia fortor de penyal. Ara, sembla que els ideals són les salzeredes i els àlbers: una corba, més o menys graciosament escabellada i un xiuxiueig de fulles. Ens ha de representar una natura morta que tingui un flascó de perfum, buid, i un volum amb les lletres de la Princesa de Beljiojoso, enquadrades amb pell.

Què hi farem! Carles Soldevila està ficat a la major part de les publicacions de Catalunya... I mana, dona el to, i té defensors espontanis, més o menys espontanis... Es clau de tantes portes!

No li volem tampoc treure els defensors desinteressats. Temps, el nostre, de passar temps, ens interessa el *tobogan* i el *Gaumont journal*. L'un sembla vol, i l'altre ilustra a la lleugera. Quant a passió, en tenim prou amb la literatura d'esgarrinxadeta... Tot plegat: Carles Soldevila.

Amb l'autor de "Plasenteries", feu atrevits giravolts de *carrousel*; senti un xic el ratllar de les ungles; us illustreu amb modals. Per no encaparrar-vos us sap dissimular, al just punt, les fonts que li serveixen per a les vagues documentacions que necessita. Vol limitat. Baralla lleugera. I fondària que no encaparra.

Fem públic el nostre apunt en zig-zag, sobre Carles Soldevila, perquè no es cregui que som dels que donen unes opinions a l'escalforeta del cenacle i fora del cenacle en donen unes altres... No reculem al cara a cara.

S'ha llançat, sense solta ni volta, una frase nostra. La recollim i la posem al seu lloc.

Tal vegada, quan no faci tanta calor i siguem a Barcelona, allargarem l'apunt.

RAMON VINYES

PER A UN COMPANYY MALALT

Un company nostre, un dibuixant notable, que més d'una vegada ha aportat el seu art a les pàgines de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, està malalt. Malalt i en una situació apurada.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA no pot oblidar aquest estimat artista. Hem d'acudir al seu costat, hem d'ajudar-lo. I, per això, res com cridar els nostres amics i demanar-los que col·laborin a aquesta obra de companyerisme. La vida d'un artista és sagrada i hem d'estimar-la tots.

Als amics nostres,—que poden ésser tots els que bonament es presentin, tots els que tinguin un cor generós i estimin l'intel·ligència—els demanem el seu òbol, per humil que sigui. Nosaltres correspondrem a la seva gentilesa, a la seva generositat, sorteiant entre ells quatre dibuixos originals, un d'Opisso, un de "Pícarol", un de "Xiriniús" i un de Mondragón.

Nosaltres comencem l'obra que ha de dur un xic de consol a la llar de l'artista:

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA	25'— ptes.
Lluís Capdevila	15'— "
Angel Escó	5'— "
Ricard Opisso	5'— "

A tots els que donin una quantitat se'ls lliurarà un número per al sorteig dels quatre originals.

EL REIALME DE LA VERITAT

Era don Bartomeu Bosch, honorable fideuer del carrer Mitjà de Sant Pere, signatura ben considerada entre els primers contribuents de Vilablareix. El seu fill, fill únic (com pertocava a qui tenia de la mesura l'altíssim concepte que en formava el senyor Bosch), era un borde-gàs de catorze anys, alt, prim com una canya americana de cel obert. Com l'esmentada planta tropical transplantada, ell també s'havia criat, recte i esblaimat, en la mitja bóta d'un encongiment familiar, ple de prejudicis i temences, i entre les parets altes, però netes (això sí), del cel obert estret d'un respecte cec i indiscutible als paternals. Quan, obeint a la seva naturalesa, el noi furgava per arribar al sol d'una relativa llibertat, on tants altres vivien ben ufanament, aviat les curioses sollicituds d'una amorosida mare l'eixalaren i li feren comprendre, encara que no ho entengués, que les plantes més preades són les d'estufa, com tothom pot comprovar si és que ha visitat qualche establiment de floricultor.

Don Bartomeu Bosch, portava, com a cota de malla contra totes les aspiracions del borde-gàs, la suprema màxima que la vida conforme es resumia en una línia dreta (que és la més curta entre dos punts: el naixement i la mort); i aquesta màxima indiscutible anava afermada per l'exemple d'una llarga vida de treball, reeixida en forma d'un respectabilíssim capitalet, degut a aquells fideus, tan anomenats de "Casa Tomeu", com la paguesia, avara de xerrameca, deia amb abreviatura.

Ell sabia prou bé que, per reeixir, o sigui fer-se un bell passament, n'havia tingut prou amb saber fer fideus i conèixer de l'aritmètica el sumar i el multiplicar. Per això, quan li parlaren de portar el noi a col·legi, no es deixà influir per la moda, llavors imperant, de portar-lo al Col·legi dels Maristes o al de la Doctrina Cristiana, indrets on s'ensenyava, si fa o no fa, el mateix que a l'Escola Municipal, però amb més luxe i més honoraris; ell, amant del terme mitjà, com a home de classe mitjana, afocat al carrer Mitjà de Sant Pere, optà pel col·legi Municipal; amb retribució, ben entès, al mestre, per a estimular-lo a deixar el noi, net com una patena de tot el pèl moixí de la gnorància que portava de naixement.

—Vostè li ensenya el que cal per a guanyar-se la vida i no fer un mal paper. Res de lluïments, ni acrobàcies, ni assignatures d'"adorno"! — recomenà don Bartomeu al respectable mestre municipal.

—De religió, sap... vostè mateix — prosseguí—. Res d'exageracions: la mida justa... per a fer com fan la majoria, que és el que fem a casa. Res d'ensibornar el noi

ELS INDECISOS

—Té! Després de fer l'equipatge per anar a fora, he pujat aquí dalt a descansar, i trobo que s'hi està molt bé. Potser que no em moguéss.

amb coses misterioses, sap?; però cal que tingui creences, perquè són la base de la societat.

I, al noi, prou li féu entendre que calia aprofitar els diners que costava als seus pares.

—A la sortida, directament a casa. La drecherà, eh? Sempre ves per la línia dreta. Res d'anar a córrer carrers ni anar a prendre el sol; ja saps que hi anem cada diumenge havent dinat—li digué—. I, si algun dia m'han de donar alguna queixa de tu, et recordaràs de mi. Això d'anar a abastar nius i fer pedrades, és cosa de perdularis, i de perdularis, a casa, no n'hi viuen. Que se'n vagin a l'Hospici!

I què havia de fer, pobre xicot! Ell, que ja de petit ho havia fet tot amb mesura i seny; ell, que fins havia nascut un dia que no era mercat i a una hora que no hagués de desvetllar ningú ni fer córrer el "sereno"!

REMEI CONTRA LA CALOR

—Valdrà més que en comptes de beure'm l'orxata, em posi dintre la copa i prengui un bany!

LA PLUJA INOPORTUNA

—Té, ara que em volia banyar, es posa a ploure.

El pobre "Gerardo", que de petit es desmamà tot sol, així que pressentí que es parlava del sever socotrí, que ve a ésser una mena de repressió contra l'abassegament alimentici infantil; ell, que no començà a caminar dret fins que compregué que tenia les cames prou fortes i mentrestant se'n passava, fent-ho de quatre grapes, fins i tot amb certa pulcritud; ell, que ho havia fet tot amb tanta prudència, no donaria pas al seu pare motiu de repressió. Ja en podia estar convençut, don Bartomeu.

I en aquest convenciment vivia, i passaren dies i mesos: el noi anant a estudi i el pare vigilant que no fes campana.

Sense amics, sense jocs, sense entremaliadures, bon estudiant, que s'adaptava bastant bé als estudis que li donaven, però amb una honradesa intel·lectual tan perfecta que el feia incapaç d'aprendre res pel seu compte, anava creixent el bon "Gerardo" amb la santa resignació d'un chorista de la vida que sap per endavant que no serà mai cap de corda, ni menys "divo".

Arribà l'hora de fer la primera comunió, i en les pràctiques preparatòries mostrà una vegada més la seva justa puntualitat i assistència, i la justesa de la seva imaginació. Tot anà planerament; ni incrèdul ni fanàtic, complí amb tanta justesa, que els bons capellans no pogueren menys que qualificar-lo de tota exemplaritat.

Per això don Bartomeu Bosch, que comptava que el noi no li seria cap "desdoro", ni li faria caure la cara de vergonya, quedà tot esverat quan aquest li demanà per ésser futbolista.

—Com s'entén! Tu, futbolista? ¿Tu, el meu noi, fent de titella per aquests mons de Déu i exhibint-se com un saltimbanqui?

—Però... papà!... Si el mestre ens ho ha dit, que hem de fer cultura física!...

—Què m'ha d'explicar, a mi, el teu mestre!... Que n'he fet mai, jo, d'això? I, demés, ¿què et penses que vull que em vinguis un dia amb una cama trencada o un braç fora de lloc? ¿Qui em pagaria la cura, els metges i les medicines? Ca, barret!...

—Es que m'han dit que em manca cavitat toràctica.

—La qüestió és que mengis força. Jo, quan era jove, també era prim, i ara sóc massa gros.

"Gerardo", que veia els seus companys com es divertien jugant a futbol, es delia i frisava de no poder prendre-hi part. El desig fou tan fort que res no el pogué deturar, i, malgrat les prohibicions paternals, s'inscriví al "team" infantil d'amagat del pare.

Tot anava com una seda: el pare estava refiat del respecte que sempre li havia tingut el fill; i aquest, refiat del refiament del pare, anava lliurant-se a l'esport perillós de la guitza. Tan refiat estava el noi, que fins un dia anà a jugar a un poble veí, d'aquells que no coneixen la filosofia del perdre i solament coneixen la raó del cop de puny quan el cop de peu falla. El resultat fou comparèixer a casa amb un ull de vellut (del qual es veia més el vellut que l'ull) i sucós com una pera de Cerdanya.

Ell prou en donà d'excuses: que els amics se l'havien emportat; que ell solament feia d'espectador!... El cert és que el seu pare s'enfurià de tal manera que arribà a donar-li una bufetada; i no li'n donà més perquè d'assenyalat ja n'anava, i era endebades la feina que s'hauria donat l'honorable fideuer.

El pobre home no s'ho podia treure del magí. "Gerardo" atrevir-se a mentir-li, a ell, que l'havia pujat en el culte més sever de la veritat!

—Malaurat! —cridava don Bartomeu—. L'home que diu una mentida és home a l'aigua. Una mentida és un pas cap a presidi. S'ha de dir sempre la veritat, costi el que costi i passi el que passi. La mentida és l'enviliment i fins diré l'anorreament de la dignitat de l'home que la diu. El delicté més greu, del qual hom es pot fer culpable mancament als deures vers ell mateix, és el mentir. I, precisament, mentir a un pare... a mi!

El noi, aclaparat per la transcendència del mancament comès, la importància del qual no havia capít fins a veure la indignació del pare, esclatà en un munt de llàgrimes que haurien eternit un pare menys sever que don Bartomeu i un cor més flonjo que el que posseïa l'esmentat senyor, i que es suposa que era més dur que la molla de pa de sis lliures després de sis dies d'ésser pastat.

El sentiment del pobre xicot fou tan gros que arribà a passar pel seu magí, sempre plàcid, la possibilitat d'una greu resolució, dubtant entre fer-se frare o anar-se'n a collir raïms a França. Però "Gerardo" no era subjecte per a fer cap extremitat, i poc li costà continuar la seva missió sobre la terra.

En el si del matrimoni del senyor Bosch es discutí llargament el tancament de "Gerardo" als Maristes o a la Doctrina Cristiana. Marit i muller sostenien un parer diferent, com és de consuetud en tot matrimoni com cal; i, en el dubte de decidir-se pel parer de l'un o de l'altre, s'abstingueren de decidir-se. Però acordaren una represió cruenta contra les malifetes que, com deia don Bartomeu, havia perpetrat el seu pressumpte hereu: cap més diumenge no sortiria sol, i, en sortir del col·legi, el mateix pare l'aniria a esperar qualsevol dia per sorprendre'l *infraganti*.

"Gerardo" Bosch no era de la fusta dels màrtirs; ni era subjecte a oposar el seu caràcter enfront dels seus progenitors. Si pacient havia estat fins a l'ull de vellut, més pacient es tornà després d'aquella gesta.

Un dia hi hagueren baralles entre dos veïns que es consideraven amb dret a ocupar la via pública amb llur mercaderia. Bacallaners ambdós, les renyines sovintejaven per si els "cascos" de les arengades envaïen els dominis del veí, respectivament. Aquell dia, les raons foren grosses: un d'ells, de més mal geni, agredí el veí, li trencà els vidres de la botiga, i li digué unes paraules lletges d'aquelles que ofenien la família, encara que aquesta no tingués res a veure amb els esmentats "cascos".

L'agressió fou presenciada per "Gerardo", que s'estava jugant a boles davant la botiga sobtadament des- envidriada. La víctima cercà corre-cuita, enrtre els que ho presenciaren, algunes bones persones que volguessin fer de testimonis davant dels tribunals, car no s'ho volia deixar passar d'aquella manera.

"Gerardo", esclau del deure i fent honor a les lliçons paternals, s'oferí a dir la veritat. Tothom elogiava la recititud del noi de casa el fideuer.

Però quan don Bartomeu se n'assabentà, també hi tingué a dir amb el testimoniatge ofert pel noi.

—I qui et fa ficar a tu en coses que no et van ni et venen?—deia el pare.

—Però si vostè em digué que la veritat s'ha de dir sempre, costi el que costi!...—respongué amb certa vivor el noi.

—Què saps tu el que és la veritat?

—Però si jo mateix ho he vist tot!...

I el noi anava explicant fil per randa tota l'agressió presenciada.

—Que no ho veus—exclamava enfadat don Bartomeu—que els dos bacallaners ens compren els fideuss a casa? I ara si algun d'ells s'enfada perdrem un parroquià!

—Però la veritat...

—Ves al diable amb la veritat!

I, com aquell que es vol convèncer a si mateix, afe- gia:

—La veritat és una cosa per al si de les famílies. No- més faltaria que anessim pel món repetint tot el que has vist i explicant-ho punt per coma. ¿Que no hou veus, ma- laurat, que ens faries renyir amb tothom i ens portaries a captar?

—Doncs he de dir una mentida?—insistia de bona fe "Gerardo".

—No hi ha necessitat de dir mentides... ni jo ho vol- dria; ten-ho entès; però no tens necessitat d'anar a fer de testimoni per a ningú ni contra ningú. Les convenièn- cies socials, i fins el nostre interès, ens aconsellen dissi- mular, ho entens? Hem de procurar informar-nos sola- ment del que ens convé, i si per força ho hem d'explicar, no hem de dir mai: "He vist això i allò i d'aquesta ma- nera", sinó que hem de dir: "Em sembla... No n'estic segur... Potser m'equivoco... Era fosc i no ho vaig veure clar." Per viure—resumia don Bartomeu—s'ha de saber dissimular, entens, noi?

Però "Gerardo" no ho entenia gens. Aquell escàndol pel "dissimulo" que va cometre quan el futbol i l'ull de vellut, s'adeia tan poc amb la repulsa d'ara, que ell no en sabia treure l'entrellat. Ja havia arribat a comprendre que la veritat té un lloc determinat a la vida i que la mentida en té un altre; però, ¿com s'ho faria per col·locar bé, a llur lloc respectiu una cosa i altra, sense saber quina és la més útil, la més saludable i la més honorable?

En principi una sola cosa esdevingué clara per a ell: la persuasió que la veritat és una cosa domèstica i la men- tida una cosa d'ús indicat per a les relacions socials.

Però ben aviat es convencé que no havia vingut al món per tenir idees pròpies.

Un dia, en anar a passeig amb el seu pare, trobaren una minyona molt elegantota que la mare havia acomia- dat per no sabia quins motius. Don Bartomeu parlà amb ella una estoneta, mentre "Gerardo" restava contemplant uns bordegassos que jugaven al "ganivetet".

Quan la minyona se n'anà, el seu pare li digué:

—"Gerardo", no diguis res a la mare de què hem trobat la "Teresita", eh? I, si et demanés si hem trobat algun conegut, que no t'escapi dir-ho, entens?

Poc temps després i amb ocasió de què don Bartomeu era fora, la seva esposa rebé la visita d'una puntaire am- bulant. La bona dona no sabé resistir la temptació i féu algunes compres davant del noi, que embadalit contempla- va aquells jocs de camisa i altres meravelles de la intimi- tat femenina. Quan la puntaire fou fora, la mare li reco- menà amb tota vehemència:

—Ja cal que no diguis res al teu pare; ens renyaria tots dos. Es un bon home, però té molt mal geni.

I "Gerardo" aprengué que la mentida tenia el seu lloc a propòsit no solament en les relacions socials, sinó també en les relacions domèstiques; però no pogué saber d'on era bandejada ni on era sobirana aquella veritat que li ha- vien recomenat d'adorar.

Davant d'aquella barreja i confusió seguides, el noi opi- nà que el reialme de la veritat no és d'aquest món.

GUERRA A LA CALOR

La moda que s'ha imposat aquest any. Res d'americanes ni armilles. I ja ho veuen: la nostra gent coneguda i desconeguda la segueix.

LA CALOR

Quina manera d'apretar! No hi ha dret!
No sembla sinó que el Sol estigui més acalorat que l'any passat.

Com si ens guardés algún ressentiment! Com si fos una venjança el seu procedir!

Jo no crec que tingui res a dir de nosaltres, perquè no-més el coneixem de vista.

I encara no se'l pot mirar més que d'esquintelles.

Nosaltres sí que tenim motius cada any, de dir-ne mal a l'estiu; perquè, el que ens fa suar...

Però aquest any ha abusat del seu poder despòticament: s'ha convertit en un tirà.

Hi han contratemps, contrarietats, vicissituds, que fan suar d'angúnia; però se'n pot fer de més i de menys, per passar-los.

Més diré: aquests contratemps, o abusos del temps, per part del Sol, hi ha anys que es poden prendre a la fresca... si en fa.

Aquest estiu, s'ha de prendre a la calenta, de nit i de dia.

Ja us dic que estem ben frescos si el Sol no afluixa una mica!

Em fan riure molts que, tot i ofegant-se de calor, així

que es lleven van a mirar el termòmetre per saber si fa gaire calor.

De manera, que no es fien de la calor que senten, sinó que l'han de veure garantida pels graus termomètrics, encara que es "liquidin" de tant suar.

Com si el termòmetre fos l'àrbitre de la calor que sentim.

A casa no en tenim ni el necessitem: les gotes de suor són els graus que marca la nostra "còrpora".

No en parlem més de la calor, perquè ni ho mereix.

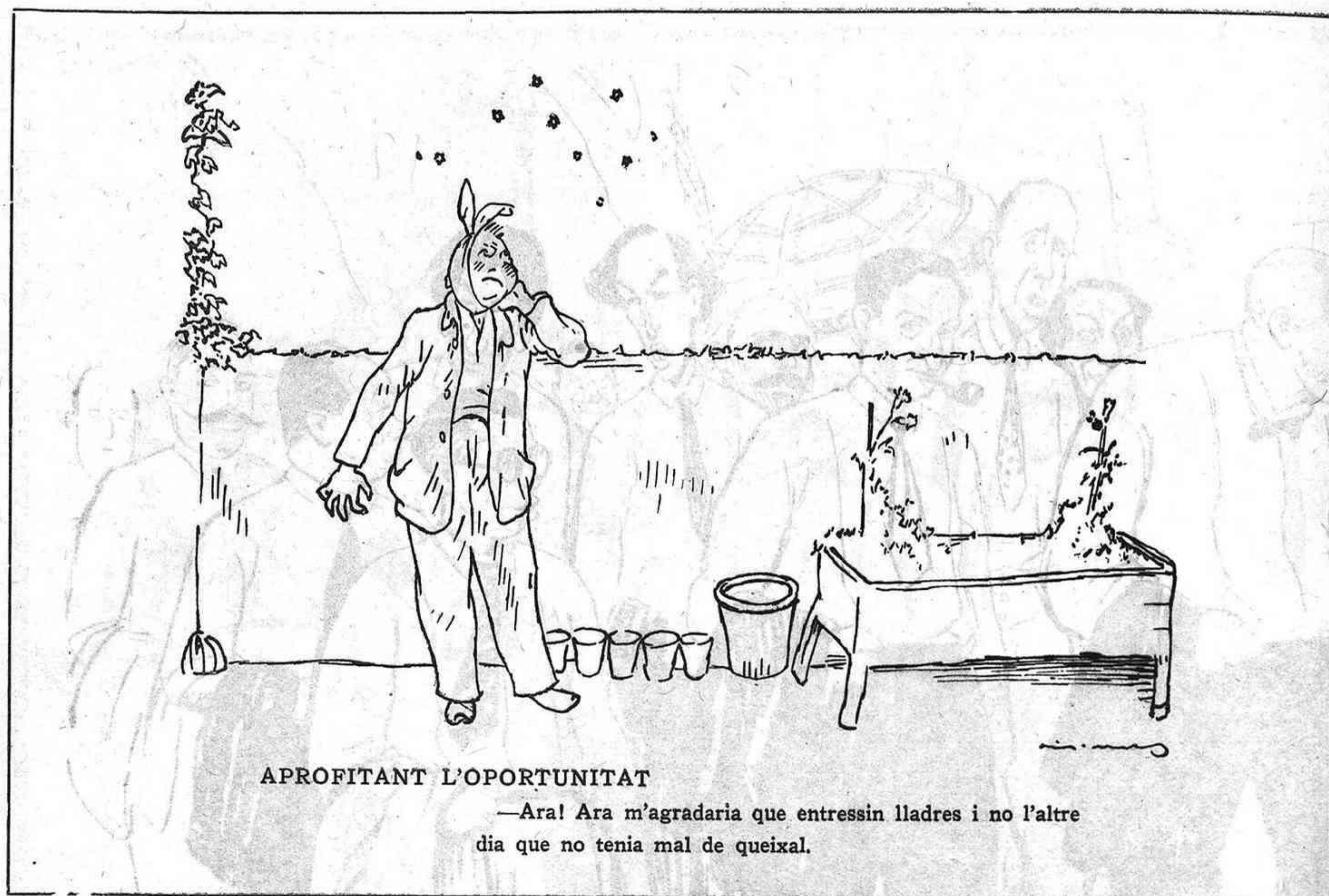
Com més importància li donem més s'hi abona.

PEPET DEL CARRIL

LA MORAL I LES PLATGES

Qualsevol estranger que visiti les platges de Barcelona, s'emportarà sens dubte la idea de què la moral sexual és molt severa, o deduirà que cal vigilar molt perquè ningú cometi estropellaments. La divisió, en efecte, de platges per a homes i platges per a dones i per a famílies dona a les nostres platges un aspecte monacal i resclosit.

Tanmateix, per poc que hom s'hi fixés, s'adonaria que tot és pura apariència i pura hipocresia. Però és que,

quant a la moral, a Barcelona, tot precisament se'n va en hipocresia.

Hom no pot entrar evidentment sol a la platja del departament de dones. Però hom hi pot entrar fent-se acompanyar per una artista — diem artista amb el fàcil eufemisme que comprendrà el lector—o valent-se de qualsevol combinació semblant. Així la majoria de les honorables famílies que hom veu a la platja són de la mateixa mena que hom pot veure a l'Excelsior o a les cases de dormir. La immoralitat, com pot veure's, no deixa, així, d'ésser més gran. Però no importa. El que es tracta és de cobrir les apariències. I sota aquesta apariència d'honorabilitat, les noies que fan d'ingènues poden aprendre els posats més lànguids i sensuals, imitar les maneres seductores de les *cocottes* de més i de menys preu—al seu gust—de Barcelona. No hi fa res. Al cap i a la fi és una manera com qualsevol altra de caçar marit...

Però una altra cosa encara us demostrarà que tot és pura hipocresia. A molts dels establiments de banys, ambdós departaments no estan més que separats per unes fustotes o unes estores. Així, és clar, amb postura digna i normal, hom no veu la platja on prenen el sol les noies. Però, als xicotets, els basta treure en uns llocs el cap per sobre la tanca que els separa. Però, com que en alguns establiments la tanca és massa alta, aleshores per veure el paradís tancat, han d'ajupir-se cercant qualsevol forat. L'espectacle no cal dir com esdevé repulsiu i innoble.

I encara n'hi ha alguna de platja de dones que, no contents d'haver-la limitada pels costats, ho està pel davant, per la banda de mar. Les dones tenen així l'horitzó limitat i els deu fer l'efecte de banyar-se en un bassal. I, tanmateix, no cal ensinistrar-se gaire per poder-les veu-

re. Basta, per exemple, muntar a la palanca del departament dels homes.

Basti amb el que hem dit per demostrar que aquestes divisions no curen de cap mal i no serveixen més que per augmentar la hipocresia.

LES BELLES INSCRIPCIONS

Un periòdic francès es plany de què a la ciutat de Carcassona, on el nombre de turistes britànics és enorme, gairebé totes les inscripcions, avisos, rètols, estiguin escrits en anglès. Per tot arreu hom veu *Tea Room, Dining Room*. Un marxant de bibelots té un rètol que diu: *Ci-te's fetiche*.

"Sembla una colònia anglesa!", exclama l'alludit periòdic.

El seu plany, no diria que del tot just, és, naturalment, perquè hom no escriu els rètols en francès. Tanmateix, potser n'hi ha un per a aconsolar a aquests patriotes. Es un petit cafè insignificant. Modestament, es titula: *Bar Nôtre Dame*.

PREOCUPACIO

—No sé perquè aquell em deu haver dit que, encara que jo no sabés nedar, no em mancaven les carbasses.

FOC D'AGOST

L'agost és una flama al cor de l'estimada.
Sos ulls són dues brases enceses de passió;
diries—quan camina—que és una flamarada
que s'alça de la terra i en l'aire fa claró.

Els llavis li espurnegen ardents de la besada;
son pit és una estrofa de foc i roentó;
li cau la cabellera pels torsos esbullada,
com una flama viva d'un foc esllanguidor.

L'agost bull en ses venes i es torna sang ardenta,
tota ella és una fruita madura i resplendent
el préssec d'or dels llavis, les pomes del seu pit.

Es or i sol i flames dintre d'un cos de gerra,
i és carn i sang en flama graciosa de la terra
que crema i no s'apaga de cara a l'infinit.

SALVADOR PERARNAU

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

BARCELONA

Ha donat unes funcions en aquest teatre l'actor argentí Enric Arellano. Però com que feia tanta calor, hi anava poca gent i ha hagut de plegar.

Arellano és un actor força estimable. Però el repertori que porta i al que sembla tan afeccionat—fora les obres de Florenci Sánchez—és indigne d'un actor com ell.

BOSC

Cada dia més èxit, cada dia més gent.

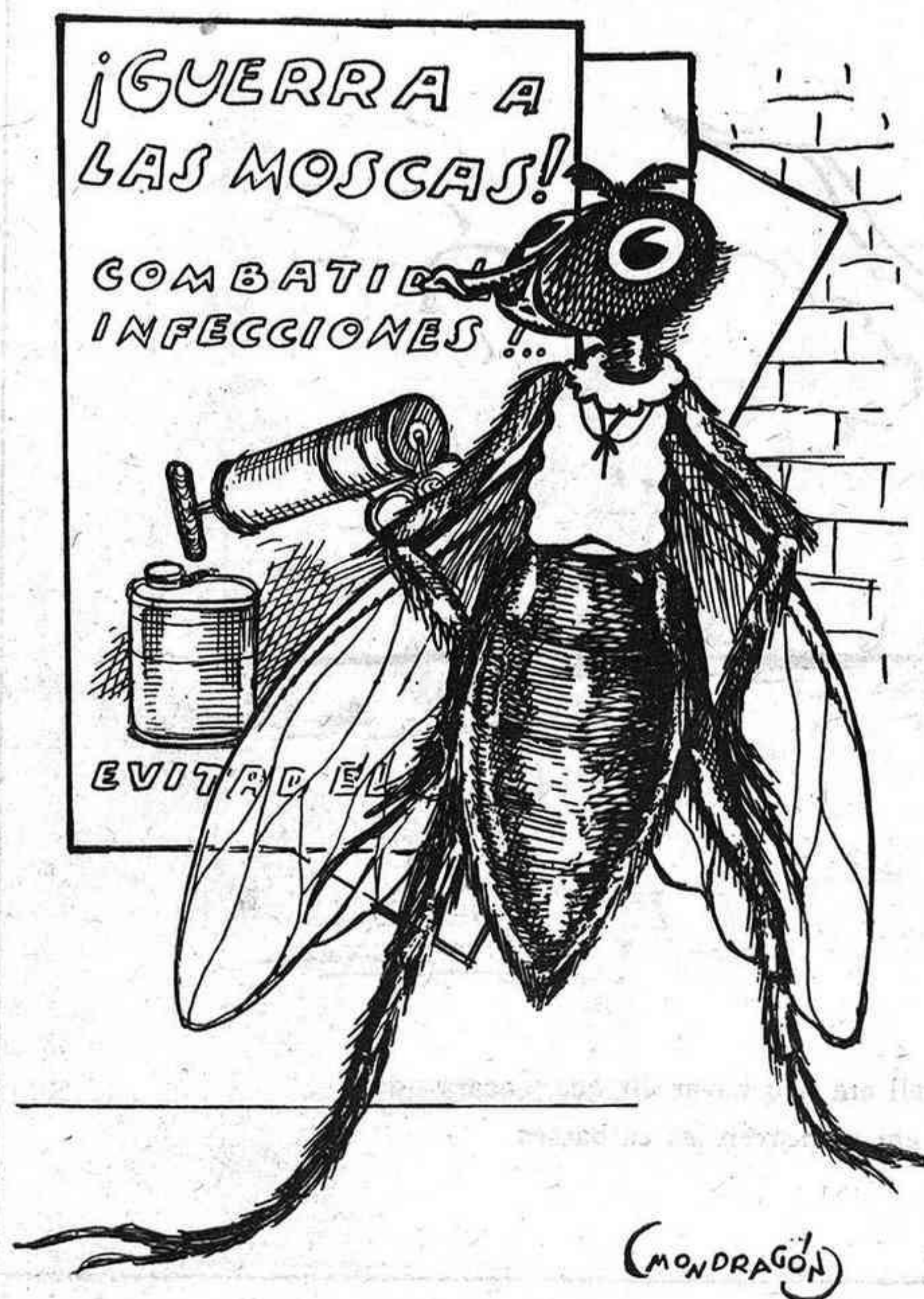
Val a dir, però, que l'empresa s'ha preocupat de portar-nos una companyia d'òpera com poques vegades havíem vist.

De les companyies mediocres o francament dolentes, en diuen "companyies d'estiu". La del Bosc ho és, únicament perquè treballa a l'estiu. Quant al mèrit dels artistes, no cal parlar-ne: els aplaudiments que els atorga el públic són prou eloqüents.

S'han cantat "Lucia", "Aida" i "Traviata".

EL SAFAREIG DE LA RAMBLA

Es diu que les representacions de dissabte i diumenge al Tívoli varen produir al "divo" Vendrell 5.000 pessetes de l'ala. Això vol dir que a l'empresa n'hi van quedar altres tantes. En vista de l'èxit, les empreses es disputen el nostre tenor, però aquest ja no està per negocis de tant per cent, ara vol tant per

LES POBRES MOSQUES

—I a nosaltres qui ens declara la guerra fora de llei?

“bolo”, i del “bolo” en demana 2.000 pessetes, perquè la seva categoria dintre de la sarsuela, és la mateixa que la de Làzaro i Fleta a l'òpera, i aquests cobren cinc o sis vegades més que ell, malgrat tenir la veu tan bona com aquests “operaires”. Amb això, el que el vulgui oir, que pagui perquè el seu “bel canto” està tan alt com les accions de les “Chades”.

Es diu que els nostres còmics que recorren Catalunya, estan torrats de calor, però, en canvi, porten una tristor que fa feredat, perquè als pobles no estan per comèdies i es veuen obligats a representar les obres sense públic. Sembla que abans d'acabar el mes d'agost estaran tots de tornada i és possible que donin unes representacions de teatre de la natura a la Plaça de Catalunya.

Es diu que Montero ha estat amb tractes amb l'empresa de la ràdio per tal de substituir el celebrat Toreski, però no s'han entès, puix volia fer totes les transmissions, inclús els anuncis, en vers, comptant amb la col·laboració de Segarra.

Així és que Toreski continua al seu lloc, i Montero, en comptes de donar la conferència els dilluns, la donarà els dijous a la tarda, perquè la mainada pugui fruit de les ensenyances d'aquest artista incommensurable.

Es diu que el crític musical Moraguetes no ha dit ni una sola paraula de la companyia d'òpera italiana del teatre del Bosc. Els maliciosos expliquen perquè no en parla: sembla que els artistes del Bosc tenen molt cartell a Itàlia, però cobren

poques lires, i Moraguetes sols parla d'artistes de la categoria de Fleta.

Es diu que el nostre empresari senyor Canals encara no té ni primera actriu ni primer actor, i està molt preocupat, doncs no vol confiar a la ingènua Fornés els papers de primera actriu i tampoc vol exposar-se a què Gimbernà sigui el primer actor. No obstant, Canals té la confiança de què el bon amic Rigol podrà convèncer la simpàtica parella Vila-Daví perquè figuri a la capçalera del cartell del teatre Novetats, amb un bon sou diari i un tant per cent de benefici.

Bon

“Cambó. Materials per a una història d'aquests últims anys”, per Josep Pla. (Vol. I.) Edicions de “La Nova Revista”.

Josep Pla, en aquest llibre, se'ns presenta com l'admirador més devot i absolut de Cambó. Fa bé, si aquesta admiració és sincera. Encara que a nosaltres ens sona a falsa, a cosa de circumstàncies. I és natural que ens faci aquest efecte.

Josep Pla se'ns havia presentat fins ara com un home d'esquerres, irrespectuós i descordat. Irrespectuós segueix essent-ho; però amb ço que fins avui havia respectat.

Encara que cap de les actituds d'aquest escriptor pot sorprendre'ns, no ens imaginàvem veure'l convertit en turiferari del senyor Cambó. El llibre que li dedica està ple d'encens i de floretes cordials.

Algú ha dit que a aquest noi, a Josep Pla, la passió li treu el coneixement. La passió li ha fet escriure aquest llibre inoportú, grogler, plagat de “gaffes”. La passió li ha fet veure el canonge Collell com un “home cultivat que té pasta de cardenal del Renaixement”, afirmació que implica una absoluta ximpleria. La passió li ha fet llançar paletades de llot contra Pi i Margall, Valentí Almirall, Guimerà i Aldavert. Tots els elogis se'ls havia emportat el canonge. Cosa molt lògica tractant-se d'un escriptor d'esquerra.

Aquest llot a què tan afeccionat és Pla, no arriba sols a personalitats tan respectables com és la de Pi i Margall, per exemple, sinó que és dirigit a tota una ideologia, a l'ideal de tot un poble.

Per a Josep Pla, per a aquest escriptor d'esquerra (?), res del que les esquerres han fet a Catalunya val la pena de tenir-se en compte. En canvi, tot el llibre és un cant a la “Lliga”, a la política freda, egoista, antipopular i oportunista de la “Lliga”.

El llibre, com a obra literària, no té cap valor. L'estil és gruixut, ordinari, incorrecte, a base de pet i rot. La documentació, arbitrària com mai no havíem vist. A Valentí Almirall el fa Josep Pla baró de Papiol. I qui portava aquest títol no era l'Almirall, sinó el seu germà.

“Quan Castelar morí—ens explica Pla— Gambetta digué que havia estat o un traïdor o un imbècil.” I afegeix Pla: “Es exagerat.”

I tan exagerat! Castelar morí a Sant Pere del Pinatar, província de Múrcia, el 25 de maig de 1899, disset anys després d'ésser enterrat Gambetta, mort a Ville d'Avray, el 31 de desembre de 1882.

Amb un historiador com aquest, el senyor Cambó pot anar a tot arreu.

ALPHA

Hi han uns senyors molt divertits i a l'ensem inofensius, que, en comptes d'aficionar-se al futbol, a la beguda o a fer col·lecció de segells, conreen la trofologia i el naturisme.

De tant en tant, els benaventurats trofòlegs en diuen alguna de nova i nosaltres, que sentim per a ells una veritable "debilitat", la qual cosa lliga molt amb la trofologia, no ens podem estar de prestar-los la deguda atenció.

El darrer estirabot dels inefables senyors — més ben dit, d'un d'ells anomenat Capo—ha estat una conferència sobre el suggestiu tema: "Las seis razones en contra del uso del pan blanco".

No els sembla que aquests senyors deuen tenir molts pocs mals de cap?

✱

Darrerament han estat detinguts per la policia uns subjectes que es dedicaven a cobrar rebuts, de l'impost sobre els lloguers, falsificats.

Al pobre contribuent no li manca més que això; que, demés dels impostos de debò, cada dia més crescuts i més nombrosos, l'ensarronin i els hi facin pagar per partida doble.

✱

Com que la calor ha multiplicat per tot arreu els casos d'hidrofòbia, les autoritats sanitàries s'han vist obligades a prendre mesures i han publicat una circular, determinant les precaucions que hom ha d'observar davant els casos de ràbia.

Serà molt convenient tenir-ho en compte, per tal de pre-

PASSA UN AEROPLA

—Més m'agradaria que passés una perdiu.

UNA DONA CONSEQUENT

- Quina edat té vostè?
 —Vint anys.
 —Si l'any passat ja em va dir el mateix.
 —Jo no sóc d'aquelles que avui diuen una cosa i demà una altra.

venir les escomeses d'alguns escriptors catòlics, que presenten tots els símptomes de la terrible malaltia.

A Casa la Ciutat, hi funciona des de fa molt temps una mena de cantina o bar, per tal de què els regidors puguin prendre un refresc els dies de sessió.

A la primeria, el bar només tenia provisió d'aigües minerals, xarops i orxates; mes, de mica en mica, va anar pujant de categoria, i, allí, el mateix es podia prendre cafè, com vermut, o licors de marca de totes menes, com si fos el quiosc de Canaletes.

Això féu augmentar la parròquia de tal manera que, ultra els tinents d'alcalde i regidors efectius, s'hi van abonar els suplents, els periodistes i molts empleats, fins a l'extrem que les despeses del famós bar pujaven més que la nòmina d'un Negociat.

Aquest abús, però, ha estat tallat de ferm per l'alcalde, baró de Viver, el qual ha disposat que només podran concórrer al bar els regidors efectius, puix, del contrari, aviat hauria tingut més parròquia que el Cafè de la Rambla.

Pagant la Pubilla, podeu comptar! Ja hi havia "clients" que demanaven bistecs amb patates i bacallà a la llauna!

Molt bé, senyor alcalde; fora "gorreros"!

Per si no n'hi havia prou per a fer-nos la llesca amb l'ex-

cés de calor que aquest estiu patim a Barcelona, la situació ha estat agreujada per la escassetat de gel.

S'han pres mesures, s'han dictat disposicions, s'han donat ordres, i com si res; no es troba un quilo de gel enlloc.

Creiem que l'única manera de solucionar el conflicte és fer que surti com més aviat millor el segon llibre de Pla sobre Cambó.

Les autoritats de Madrid han pres disposicions molt severes contra els noctàmbuls que circulaven, a altes hores de la nit, pels carrers fent aldarulls i no deixant dormir el veïnat.

Ho trobem molt encertat i demés fa molt temps que ho vèiem venir; car ens consta que a Madrid no volen soroll.

El Butlletí eclesiàstic ha publicat una circular dirigida als capellans, condemnant l'ensenyament de nenes i nens a la mateixa escola. Diu que la coeducació dels dos sexes és antipedagògica i immoral alhora, prohibint, per tant, que a les escoles dirigides per capellans hi sigui tolerada. Ultra això, els prohibeix donar lliçons a senyoretes, i conviure amb persones del sexe contrari que no estiguin compreses dintre el que tolera el Dret Canònic.

Es veu que el senyor Bisbe té poca confiança amb la parròquia.

Fa pocs dies, a l'Audiència de Barcelona, es van celebrar dos judicis orals contra un sol processat.

Ai, Senyor! Els uns tant, i els altres tan poc!...

Un flequer que, pel que es veu, ja s'havia enriquit prou, va intentar vendre's l'establiment i va començar a fer tractes amb suposats compradors.

Un d'aquests, xerra que xerra, va entretenir una llarga estona el flequer, i, després de discutir molt, se'n va anar sense tancar tractes. Quan va ésser fora, el flequer va adonar-se de què, aprofitant un descuit, se li havia emportat joies per valor de 800 pessetes.

A nosaltres és un fet que no ens fa cap estranyesa, car sabem, des de què anàvem a estudi, que "no sols de pa viu l'home".

C. M.: Si no ho veieu publicat a L'ESQUELLA, mireu "La Campana", puix entra en cartera, i, quan els hi arribi el torn, sortiran a l'una o bé a l'altra.—A. C.: El publicarem mes, per a una altra vegada, procureu donar als vostres treballs un to més humorístic i quedaran més ben encaixats.—A. A.: Ens agrada molt, i trobem que, si conreeu la nota humorística amb la mateixa forma, podeu fer coses ben estimables. Procurarem publicar-ho aviat.—Ll. S. V.: Entra en cartera.—J. R.: Potser anirà a "La Campana", puix de versos n'estem farts. De totes maneres, queda acceptat.—R. P.: Ja voldríem accedir als vostres desitjos, però tenim por de què, si arrangem el vostre treball i el publiquem, torneu a reincidir.

Colección Diamante

Van publicados
125 tomos

1. de Campeador. Doloras, 1.ª serie.	85. José Estremera. Fábula.	64. Alfonso Karr. Buscar tres pías al gato.	100. Novelas picarescas. Lasarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
2. — Doloras, 2.ª serie.	86. E. Pardo Bazán. Novelas cortas.	65. Francisco Pi y Suñer. El Old Campeador.	101. J. León Pagano. La balada de los sueños.
3. — Humoradas y cantares.	87. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.	66. Vital Aza. Pamplinas.	102. A. Guerra. Polvo del camino.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.	88. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.	67. A. Peña y Goñi. Río reyuelto.	103. Camilo Oastello Branco. María Moisés.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.	89. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.	68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios.	104. Graella Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.	90. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.	69. Nicolás Estévez. Calandracas.	105. Antología taurina.
7. — Colón, poema.	41. Jacinto Laballa. Novelas intimas.	70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.	106. Manuel Carretero. La espuma de Venus.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.	42. — — — — — mas.	71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.	107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.	43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.	72. J. M. Bartrina. Versos y prosa.	108. Eça de Queiroz. La nodriza.
10. — El Licenciado Torralba.	44. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos.	73. F. Barado. En la brecha.	109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
11. — Poesías y Fábula, 1.ª serie.	45. Charles de Bernard. La casa de los amantes.	74. Luis Taboada. Notas alegres.	110. M. Sarmiento. Así.
12. — Poesías y Fábula, 2.ª serie.	46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.	75. Xavier de Montepín. La señorita Tormenta.	111. Felipe Trigo. A todo honor.
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.	47. R. Altamira. Novelitas y cuentos.	76. A. Zozaya. De carne y hueso.	112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz.	48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.	77. X. de Montepín. Muerto de amor.	113. Fray Luis de León. La perfecta casada.
15. F. Urreola. Siguiendo al muerto.	49. R. Soriano. Por esos mundos...	78. Conde León Tolstói. Venid á mí...	114. Jorge Manrique. Poesías.
16. A. Pérez Noya. Los humildes.	50. L. Taboada. Perfiles cómicos.	79. A. Calderón. A punta de pluma.	115. El Abate Prévost. Manon Lescaut.
17. S. Rueda. El gusano de luz.	51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.	80. Enrique Murguía. Elena.	116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.	52. J. Ortega Munilla. Fina.	81. Luis Taboada. Siga la broma.	117. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
19. O. Frontaura. Gente de Madrid.	53. F. Salazar. Algo de todo.	82. L. G. de Giner. La Samaritana.	118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero.
20. Miguel Melgosa. Un viaje á los infiernos.	54. Mariano de Oavia. Cuentos en guerrilla.	83. Cyrano de Bergerac. Viaje á la luna.	119. E. Marquina. Juglarías.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.	55. Felipe Pérez y González. Pecata minuta.	84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana!	120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
22. J. M. Matheu. ¡Rataplan!	56. Francisco Alcántara. Córdoba.	85. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.	121. S. Rusñol. Hojas de la vida.
23. T. Guerrero. Gritos del alma.	57. Joaquín Dicenta. Cósas mías.	86. A. Pestana (Gale). Cuentos.	122. F. de Lamartine. Rafael.
24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos.	58. López Silva. De rompe y rasga.	87. Angel Guerra. Al sol.	123. A. Karr. El perro de Sir John.
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.	59. Antonio Zozaya. Instantáneas.	88. T. Dostolewsky. Alma infantil.	124. E. Zamacola. Rick.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.	60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire.	89. E. de Amlols. Aire y Luz.	125. A. de Lamartine. Graziella.
27. J. López Silva. Migajas.	61. L. Taboada. Colección de tipos.	90. L. Garola de Giner. Valentina.	
28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos.	62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.	91. E. de Amlols. Manchas de color.	
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.	63. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.	92. Voltaire. Zadig y Micromegas.	
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.		93. M. Ugarte. Mujeres de París.	
1. M. Matos (González). ¡Alas finas!		94. Obras menores de Cervantes.	
82. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).		95. Obras menores de Cervantes.	
3. — A. Flores. Doce españoles de brocha gorda.		96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras.	
4. — — — — —		97. Voltaire. Cándido.	
		98. Goethe. Las amarguras del joven Werther.	
		99. J. Benavente. Teatro rápido.	

Precio de cada tomo: Ptas. 0'60

Guía del Automovilista

6.ª edición 1928

Seix i Barral, editors

10 ptes. exemplar

A cada comprador se li regala un Plànol de Carreteres de Catalunya, litografiat amb quatre colors sobre tela

A viat sortirà

BARCELONA

Cor de Catalunya

per LLUIS CAPDEVILA

NOTA.—Tot hom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorga rebaixes.

ANTIGUITATS

- Deu ésser molt antiga aquesta estàtua.
—Miri si ho és que no m'estranyaria que fos del manc de Lepant.